

1886-01-09

SENDER

Joakim Skovgaard

RECIPIENT

Agnete Skovgaard

FACTS

Document type:
Letter

Sender's location:
Askov

Mentioned people:
Janus la Cour
Susette Maribo
Johanne Nutzhorn
Ludvig Schrøder
Agnete Skovgaard
Joakim Skovgaard

Archive:
Mappe 47 nr. 2

TRANSCRIPTION

Mappe 47-2

Askov 9 januar 1885, 5, 6tal, altså 1886]

Agnete! Her er herligt her, og så var det dog nok et tungsindigt brev jeg sendte Dig i morges. Jeg skal hilse dig så meget fra Fru Schrøder. Det er en ren svir at sidde og tegne hende, ikke fordi hun er let at få fat i, nej men hun ser så yndig ud, som Du nok ved, de er noget så mildt, både i udtrykket og den måde hun sidder på, Du kalder hende moderlig, Tante Susette kalder hende kvindelig, men den forskel kommer af, at T. Susette ikke har set hende i de senere år da moderligheden har udviklet sig. Og så sidder vi og taler så rart sammen. Engang sagde hun "ja det er underligt at sige det til Dem, men det er rigtignok

•2•

en mageløs yndig pige, De har fået Dem" så sagde jeg, ja jeg behøver rigtignok ikke at få det at vide, men når jeg mærker, at folk slet ikke kan lade være at sige det, så hører jeg det alligevel så meget gerne, og tænkte jeg endvidere, især når det er Dem, som Agnes holder så meget af, som siger det. Bare jeg nu må få det til at ligne hende. Det er nu slet ikke Dig vi snakker om hele tiden, skjønt det måske var det vi begge aller helst vilde, ja jeg tør da kun svare for mig. Men da hun spurgte mig lidt ud, så kunde jeg, da det nu var hende, der spurgte, ikke lade være at sige hende i al fortrolighed at den 4de november talte jeg med Dig første Gang, men stort andet fik hun heller ikke at vide, hun blev nok lidt overrasket, men kunde så godt forstå det. I aften skal jeg hen

•3•

at høre la Cour tale om anatomi. Schrøder har jeg ikke set endnu, jeg lister jo som en tyv om i hans hus, men jeg bliver nok snart greben på fersk gerning, og så går al hemmeligholdelse i dybet. Du ved, dengang jeg sagde "men nu har jeg skudt papegøjen" så sagde Du, det var godt Du ikke sagde det til M. Lunn, og det var det også, men det kan godt være, hvis den tanke var faldet mig ind da vi talte med Lunn, så var det røget mig ud af munden, sådan er jeg. Det går småt med at opdrage mig selv, måske går det raskere når du hjælper mig.

Så nu har jeg prøvet at slumre lidt, for at kunde modtage la Cours foredrag med friske kræfter. Nu har jeg hørt det, det begyndte med sangen, som vist begynder sådan "Gud plantet en have fra øst til vest, "det er en dejlig sang og jeg led så godt at

•4•

høre den blive sunget af kraftige karlestemmer. La Cour talte godt

(naturligvis) om blodet, men er det ikke løjerligt, det er ikke første gang det er hændt mig, når der har været tale om blodet eller hjertet, har jeg befundet mig ilde, engang endogså nær ved at besvime, ja det er ikke altid sådan, og denne gang fortog det sig i løbet af timen. Så efter the var fru Nutzhorn og jeg hos la Cours, og der gled samtalen hen på damedragts, heldigvis for jeg fik en meningsfælle i la Cour, vi var begge lige gale på alt det damerne snøre sig ind i til deres fordærv. Alt stift og stramt om livet tvinger de underste ribben i brystet så lungerne trykkes, bliver ubrugelige i snipperne og modtagelige for bakterier, og alting indvendig bliver forrykket, og beskadiget, blodomløbet besværliggjort, osv. Men alt det skal vi snakke nærmere om. Jeg skal lægge mig efter seler, for selv om jeg bærer bukserne meget løst spændt, så trykker de dog lidt. Lev vel kjære Agnete, hils alle. Din Joakim Skovgaard

Jeg synes at den sang "Gud planted en have" betegner så brillant la Cours som videnskabsmanden der står på troens grund.

*Arkov 9 Januar 1853 efter.
Jeg tænkte, at den Brev og Brevet om det
og de andre Brevet om det*

Agnate! Her er herligt her, og
sa' var det nok dog et hujendigt
brev jeg sendte Dig i morgen.
Jeg skal hille Dig sa' meget fra
Frén Schröder. Det er en ren svir
at sidde og tegne hunde, ikke
fordi hun er let at fa' fat i, nej,
men hun ser sa' yndig ud, som du
nok ved, der er noget sa' mildt
hale i udstyret og den mælle
hun sidder på. De kaller hende
moderlig, Trants Lusette kalder
hende kvindelig, men den forestal
kommer af, at T. sidde ikke har
det hende i de senere år, da moder-
ligheden har udviklet sig. Og så
sidder vi og taler sa' rart sammen.
Engang sagde hun, ja det er underligt
at sijsl det til dem, men det er rigtigste

SKOVGAARD-MUSEET
Mappe 47 Nr. 2

en meget stor yndig jeg de har fået
den "sa' sege" jeg, ja jeg behøver
rigtig nok ikke at sige det vide, men
når jeg mærker, at folk slet ikke
kan lade være at sige det, så hører
jeg det alligevel så meget gerne, og
tænkte jeg endvidere, var når det er
den, som ligesom holder så meget af det,
siger det. Bære jeg nu må få det
at lindre hende. Det er nu slet
ikke Dig er snakker om hele tiden,
skint det kanske var at vi begge
alle helst vilde, ja jeg tør da tænke
svare for mig. Men da hun spurgte
mig lidt ud, så kunde jeg, da det
nu var hende der spurgte, ikke lade
være at sige hende i al fortrolighed,
at den 14de November talte jeg med
Dig første gang, men fort endst slet
hun heller ikke at vide, hun blev
nok lidt overrasket, men kunde da
godt forstå det. I aften skal jeg hen

at høre La Cour tale om anatomi.
Schroder har jeg ikke set endnu, jeg
holder på som en tyv om i hans hus, men
jeg bliver nok snart grebet på fædder
glæning, og så går al hemmeligheden
i løbet. Hør det har jeg ikke fået sagt
Dig; du ved, dengang jeg sagde "men
nu har jeg skudt jeppejerven" så sagde
du, det var godt du ikke sagde det til
M. Niemi, og det var det også, men
det kan godt være, hvis den tanke
var faldet mig ind da vi talte med
Niemi, så var det roget mig af munden,
siden er jeg. Det går smert med at
spørge mig selv, måske går det
næsten, når du hjælper mig. —
— Så nu har jeg prøvet at skrive lidt
for at kunne modtage La Cours foredrag
med friske kræfter. — Nu har jeg hørt det
at begynde med sangen, som vist begynder
siden "Gud planter sin have fra det elendige",
det er en dybt sang, og jeg led så godt at